

Editorial

Un nou escenari? Un nou referent

L'escenari polític que tenim davant els ulls és alhora nou i vell. Si bé hi ha símptomes en el sentit que alguna cosa canvia, també podem tenir la sensació que és el mateix de sempre, en molts aspectes. Cal destriar un gra de la palla; i saber veure els canvis reals, que tot just s'insinuen entre un conjunt de fets confusos o inconnexos, d'un caire més aviat negatiu

Allò que és de sempre, és el panorama de fons, la «música mediàtica»: si ens plantem davant del televisor correm el perill de pensar que ens trobem dins el túnel del temps: catolicisme exacerbant l'apoteosi faraònic-funerària del papat; prínceps que es moren i d'altres que es reproduïen satisfactòriament... Més encara, però: des del franquisme no ha cessat l'exploració salvatge del territori, ha continuat una escalada de destrucció ecològica que sembla imparable; també pertany, de manera inequívoca al passat obscurantista, la repressió incessant dels Estats espanyol i francès que ens regalen amb episodis, com ara l'oposició de representants de l'Estat francès a la presència del català a les universitats catalanes, el probable ingrés a presó d'un noi a Terrassa acusat d'haver «ultratjat» [sic] una bandera espanyola o el darrer capítol de l'«estil Bustos» a Sabadell. I no cal insistir en el trist panorama laboral immers en la irregularitat i la precarietat més escandaloses.

Ara bé, totes aquestes expressions del passat s'han de considerar, com una realitat ben viva del present... o podrien començar a ser relegades en l'oblit del passat? La resposta a aquesta pregunta és que, més que en cap altra època precedent, l'orientació del futur depèn poderosament de nosaltres... I això és perquè, entre aquests signes negatius que existeixen realment, comencen a insinuar-se nous canvis que fan pensar en la construcció d'un nou escenari ben diferent.

A nivell internacional, en un entorn força pròxim, apareixen signes esperançadors; tot sembla indicar, per exemple, que el moviment d'alliberament basc, després de tota la repressió que ha patit, ha aconseguit finalment de fer conèixer obertament el seu discurs, la necessitat de respectar l'opinió col·lectiva de la nació basca, de tal manera que el debat polític es troba avui situat sòlidament en una via favorable a l'aplicació pràctica del dret a l'autodeterminació.

D'altra banda, al nostre país les reaccions contra la destrucció ecològica s'estan estenent arreu i comencen a generar fins i tot debats al si dels sectors dominants (al Principat i al País Valencià, si més no) tot creant dubtes i indecisions governamentals allà on abans els discursos apareixien com a extremament rígids i invariables.

En un pla més local, cal assenyalar la força i la profunditat de les mobilitzacions contra el conegut «estil Bustos», unes mobilitzacions que insinuen noves formes de configuració de resposta popular i d'organització. En una època en què la manipulació mediàtica del PSOE i aliats es troba en el seu punt més àlgid, les maniobres desinformadores de l'equip Bustos no només s'han desfet com un terròs de sucre, sinó que no han impedit el desenvolupament de tota una resposta popular sòlida i coherent.

Però... a nivell global dels Països Catalans la confusió retorna: s'ha avançat – i força! – en la denúncia de l'espoliació econòmica i fiscal però el debat entorn de la reforma dels Estatuts d'Autonomia es mou en un mar d'incerteses i en una vaguetat d'objectius certament escandaloses. La reforma dels Estatuts es fa al nostre país sota principis «minimalistes», la majoria dels quals són simplement inacceptables. La nació catalana (ni tan sols com a nació cultural) no és tinguda en compte i cap

raonament no es proposa de partir de la voluntat col·lectiva en cap de les àrees del nostre territori on es diu que es vol «millorar» l'Estatut. S'accepta de manera submissa la intangibilitat de la Constitució espanyola i la defensa dels Estatuts s'està reduint, en el millor dels casos, a una simple reclamació de «més calés».

Hi ha algunes reivindicacions que haurien de ser punts mínims de partida, si més no dels partits que es reclamen d'un cert «catalanisme», com la del dret a l'autodeterminació, unes condicions per a la gestió cultural en funció del conjunt de l'àrea lingüística, l'oficialitat plena de la llengua catalana, unes condicions per a la gestió econòmica que no tan sols representin «cobrar més», sinó que comportin la fi de l'espoliació (quina espoliació caldria considerar «acceptable», si no?) i la possibilitat conseqüent de gestionar la riquesa generada tot promovent la igualtat social i aturant la destrucció de l'entorn, etc.

Però... per què aquestes reivindicacions bàsiques i elementals no apareixen de manera clara en les propostes dels diferents partits? Per què les classes populars dels Països Catalans no reaccionen contra tanta confusió política? La resposta és clara: perquè no existeixen uns referents polítics clars (ideològics, simbòlics, organitatius...). Fins i tot els autoanomenats independentistes o nacionalistes declarats (ERC, CiU, PSM, BNV...) en tenen prou amb continguts confusament federalistes i no gosen proposar res que no estigui inclòs en la Constitució espanyola... això vol dir que ens trobem davant una manca greu de referents.

És en aquesta situació, doncs, que la recerca de referents polítics clars, la delimitació dels nostres referents com a poble, com a classes populars catalanes, esdevé un objectiu fonamental.

El transvasament Xúquer - Vinalopó: un problema nacional dels Països Catalans

En un país ocupat, les polítiques dissenyades per l'ocupant tenen, a més dels interessos concrets, uns rerafons de desvertebració nacional. El PHN, amb els transvasaments de l'Ebre i del Xúquer, n'és un exemple ben aclaridor: fer arribar les aigües dels rius dels Països Catalans a Múrcia i Andalusia, més enllà del disbarat ecològic, econòmic i social, suposen tot un exercici de vertebració espanyola i desvertebració nacional catalana.

El passat dia 21 d'abril, es votava al parlament espanyol el projecte de llei que modifica el Pla Hidrològic Nacional espanyol (PHN). Aquesta modificació suposa per fi l'anul·lació del transvasament del riu Ebre i dóna resposta a anys de mobilitzacions al llarg i ample dels Països Catalans. Tanmateix, alhora manté la practica totalitat de les obres previstes en el primer PHN, incloent-hi el transvasament Xúquer-Vinalopó. El fet de mantenir el transvasament del Xúquer i la resta d'actuacions confirma l'opinió de la totalitat de les organitzacions ecologistes com Greenpeace o la Fundació per la Nova Cultura de l'Aigua, que el govern del PSOE i els seus suports parlamentaris s'encaminen vers una política hídrica similar a la del PP, injusta, insostenible i afavoridora de l'especulació i dels negocis de l'aigua.

Una fina maniobra política va permetre separar les votacions dels dos transvasaments, cosa que va possibilitar que partits com el PSOE, IU i ERC votaren contra l'espoli de l'Ebre i que el PSOE i el PP mantingueren la disbauxa pel que fa al Xúquer. Per la seva banda, ERC i IU/ICV, com a bons actors polítics, podien mantenir la ficció de votar en contra dels dos projectes quan sabien que separant la votació els seus vots no en condicionaven el resultat.

Un dia mes tard, mentre celebràvem a Alzira el congrés que converteix la plataforma «Xúquer Viu» en una organització estable, constatarem diversos fets que convé ressaltar:

· L'aprovació del transvasament del Xúquer pel parlament espanyol no significa que aquest pugui dur-se a terme, ja que les obres s'han impedit diverses vegades i hi ha suficient

voluntat política i social per tornar a impedir-les tantes voltes com faça falta. Fins i tot ajuntaments amb majoria del PSOE s'han aixecat en una rebel·lió que no ha fet més que començar. Cal recordar també que el Tribunal Suprem espanyol va declarar nul i il·legal el transvasament, perquè afecta una conca hidràulica intracomunitària sobre la qual l'Estat no té competències.

· Els promotors de l'obra són conscients que si, malgrat tot, aconseguixen arribar a fer-la, amb el malbaratament dels diners públics que això suposa, difícilment serà útil per a transvasar aigua, ja que el Xúquer resta pràcticament exhaurit. Nogensmenys, les obres del transvasament juguen un paper cabdal en els mecanismes publicitaris que impulsen els urbanitzadors i els seus aliats polítics: sense la promesa de l'aigua a transvasar difícilment es justifiquen les macrourbanitzacions amb camps de golf previstes i en marxa en tot el sud del País Valencià, Múrcia i Andalusia.

· La diferent actitud d'alguns partits envers el transvasament, ja siga de l'Ebre o del Xúquer, que ha fet palès els seus límits ecològics, ideològics i polítics i la manca de fidelitat amb

el projecte de reconstrucció nacional, té a veure amb el fet de si són concebuts i percebuts com a problemes d'àmbit nacional o no. Així, la defensa de l'Ebre es va situar al centre del debat i de les mobilitzacions nacionals catalanes, mentre que fins ara s'ha volgut reduir la defensa del Xúquer a un problema d'àmbit comarcal.

Caldrà, però, que des de l'Esquerra Independentista actuem en conseqüència, tot sent conscients abans de res de què podem esperar en aquest tema de cadascun dels partits que intervenen políticament als Països Catalans. El PSOE i el PP participen tots dos de la mateixa concepció macropolítica, allunyada de la nova cultura de l'aigua, i aposten, per tant, pel desenvolupisme constructor i depredador del medi. Per a aquests partits tota construcció és bona perquè l'increment de l'activitat econòmica i dels guanys de les grans empreses constructores ho justifiquen tot. La derogació del transvasament de l'Ebre obeeix més a un càlcul electoral del PSOE que a una convicció ecològica. No podem oblidar que el primitiu PHN va ser dissenyat pel mateix equip ministerial que ara torna a controlar el Ministeri de

Manifestació en contra del transvasament del riu Xúquer.

Medi Ambient espanyol.

IU/EU/ICV no són sinó un apèndix residual del PSOE/PSC. Sols es posicionaran en contra d'algunes propostes del govern de Zapatero quan els seus vots no siguin determinants; en cas contrari, prevaldrà sempre, com ja han demostrat a bastament, la seva «responsabilitat nacional espanyola».

El Bloc Nacionalista Valencià, orfe de tot projecte alternatiu, es limitarà a estar allà on siguen la resta dels partits institucionals. Per la seva banda, ERC/ERPV està començant a pagar car el seu viratge polític d'un projecte que va engrescar alguns sectors socials dels Països Catalans a una acció política que es basa en el càlcul electoral i en la gestió a Catalunya i que sacrifica el País Valencià en la negociació amb el PSOE a nivell espanyol.

Sortosament, la postura dels partits esmentats no s'assembla gens a l'actitud ferma, participativa i conseqüent de bona part de la seva militància i votants a les comarques de les riberes del Xúquer. Aqueixa militància, però, haurà de viure amb l'esquizofrènia d'estar participant d'una lluita exemplar en contra de les directrius de les cúpules dels seus respectius partits.

Davant aquest panorama, un primer objectiu imprescindible serà convertir la defensa del Xúquer en un problema d'àmbit nacional dels Països Catalans. Cal capgirar la sensació de traïció que molts homes i dones de la Ribera i del País Valencià hem sentit en comprovar com érem utilitzats com si d'una moneda de canvi es tractara. Caldria que des de cadascun dels indrets del nostre país s'aixeque

un moviment d'informació, de solidaritat i lluita en defensa del Xúquer, l'Albufera de València i els aqüífers.

L'Esquerra Independentista i totes i cada una de les seues organitzacions som a hores d'ara les úniques que restem en condicions de fer del rebuig al transvasament del Xúquer/Vinalopó una eina de reconstrucció nacional, social i ecològica.

Toni Infante.

NOTES

¹ El fet que les polítiques que ens afecten siguen aprovades per a bé o per a mal a centenars de quilometres dels Països Catalans demostra com són d'inservibles els Estatuts d'Autonomia que patim.

Però... què és *l'estil Bustos*?

Les darreres setmanes, la ciutat de Sabadell ha saltat a la primera línia dels informatius per un seguit d'esdeveniments que han popularitzat un nou (?) concepte polític: l'anomenat *estil Bustos*. No només milers de persones llueïen a la solapa aquesta enganxina tot passejant pels carrers de Sabadell el passat 23 d'abril, sinó que a les Rambles de Barcelona, desenes de paradetes la distribuïen i informaven del que estava succeint a la capital vallesana. Hores després, l'organització *Maulets* qualificava d'*estil Bustos* una actuació repressiva de la Guàrdia Urbana barcelonina.

A dia d'avui gairebé tothom coneix els fets als quals fem referència: la detenció i maltractament per part de la policia municipal d'un nen de 14 anys quan enganxava adhesius amb la frase «Estil Bustos? No, gràcies» que havien estat editat pels 1300 signants d'un manifest crític amb l'actual govern municipal de Sabadell, l'agressió als familiars i amics que protestaven per aquesta arbitrarietat, el patètic muntatge teatral on el germà de l'alcalde renuncia al seu càrrec (que no al seu sou) al capdavant de la Policia Municipal no per incompetència (recordem que també és responsable del manteniment i neteja de la via pública, que ha viscut la famosa vaga indefinida) sinó en funció d'unes inexistents amenaces provinents d'un grup d'adolescents «okupes i independentistes», els intents de criminalització del jovent

compromès de la ciutat i la magnífica reacció de la societat civil i la ciutadania sabadellenca en solidaritat amb les víctimes de la repressió, la calúnnia i la persecució orquestrada des de la mateixa alcaldia amb el suport del seu immens aparell de premsa i la policia municipal.

Però fet i fet... què és l'*estil Bustos*? És un fet aïllat o una realitat generalitzada que es presenta en la forma més crua en la figura de la persona que avui és al capdavant dels govern de Sabadell?

Un membre de la CUP de Sabadell afirmava en una entrevista que *«l'estil Bustos és una concepció de la política basada a dividir la ciutat premiant amb subvencions i reconeixement públic la submissió i l'amiguisme i castigant amb difamacions i cops de porra les persones amb consciència crítica i opinió pròpia. Tot això va acompanyat d'un gran aparell de propaganda que amaga, rere una ciutat tan idíl·lica com inexistent, la incapacitat de desplegar un projecte de ciutat, el predomini dels interessos privats sobre els públics, l'especulació urbanística, la dilapidació dels recursos municipals, els sous escandalosos dels regidors, l'odi visceral a tota idea de catalanitat, la repressió a la dissidència...»*

Aquestes paraules condensen un estil polític que ha esclatat de manera escandalosa a Sabadell, però que és comú a moltes viles i ciutats dels Països Catalans. La particularitat de la capital vallesana es troba tant en la inusual intensitat d'aquestes pràctiques de

degradació democràtica, com en l'existència d'un teixit social i un moviment polític prou consistents com per plantar-hi cara.

A continuació detallarem les característiques de l'anomenat «estil Bustos», i conclourem que, un cop sotmès a examen, caldria qualificar-lo senzillament d'*estil* PSOE radicalitzat.

En principi, l'arribada d'en Bustos al poder s'explica en termes estructurals per una diguem-ne «aliança anticomunista» amb la qual certs prohoms de la ciutat que van des de sectors de l'economia especulativa fins la vella guàrdia falangista pretenen *posar remei* a una situació en què duïen massa anys sense poder fer massa negoci a causa del rigor urbanístic i financer de l'anterior equip de govern. Aquest cop de mà necessita, però, d'una base ideològica que el PSOE està disposat a aportar:

La ideologia que sustenta l'anomenat «estil Bustos» és, sens cap mena de dubte, el lerrouxisme. El seu discurs polític i la seva praxi parteixen de la base de dividir la societat no pas en classes socials, sinó en grups ètnico-lingüístics. Això li permet recórrer sense pudor a pràctiques que faciliten la fractura social promovent el sentiment provincialista espanyol i el rebuig a la catalanitat entre les persones nouvingudes i culpabilitzant alhora els catalanoparlants de totes les desgràcies que provoquen les polítiques socialment dretanes que ell mateix practica.

Pancarta de denúncia de «l'Estil Bustos»

Per això no s'està de recórrer a referents religiosos ultraconservadors, d'inventar-se o promoure diferents tipus d'activitats tant esperpèntiques com espanyolitzadores o d'omplir les arques de determinades associacions amb una sola finalitat: mantenir una bossa de vot captiu en termes d'identificació ètnico-lingüística i d'amiguisme corporatiu.

Hom diria que ens trobem amb una reedició en clau local de la política peronista en el sentit més dretà de la paraula: fer una política que afavoreix els sectors econòmics més potents (especialment l'economia especulativa) i amagar-la rera el «*panem et circenses*», és a dir, practicar un populisme desmesurat que tan sols se sosté per mitjà de dos elements clau: la propaganda i la repressió.

La propaganda, entesa en el pitjor sentit de la paraula, és a dir, entesa com a mentida sistemàtica i manipulació, és la pedra angular d'aquest estil polític. L'oficina de premsa, controlada directament des d'alcaldia, quintuplica el nombre de treballadors i compta amb tota la màniga ampla pel que fa a despeses i esdevé així l'òrgan central de control dels mitjans públics i subvencionats, és a dir, configura de fet un monopoli total pel que fa a les línies editorials.

Aquest aparell de propaganda és l'encarregat de socialitzar una visió maniquea de la societat i l'activitat política, repetint fins a l'esgotament mentides, mitges veritats, declaracions i opinions provinents de fonts amb més que dubtosa reputació segons les quals hi ha els bons (que parlen

castellà, que van a la discoteca, que es fotografien amb l'alcalde, que mengen i callen) i els dolents (que parlen català, que formen part de grups socials i polítics, que critiquen la gestió municipal, que practiquen la «*kale borroka*» i que tenen relació amb terroristes).

Aparell de propaganda que també és l'encarregat de minimitzar o ocultar els aspectes més nefastos de la gestió política (tolerància i coincidència d'interessos amb els grups feixistes que agredeixen els ciutadans, connivència i promoció de l'especulació urbanística, destrucció del patrimoni natural, pèrdua de sòl públic, malbaratament dels recursos públics i ruïna econòmica de l'administració) i publicitar i sobredimensionar els actes de cara a la galeria (Fira del cavall - Feria de Abril, sopars amb la gent gran, excursions amb veïns...)

Tot plegat aplanar el terreny per a l'acció repressiva, situada a diferents nivells i a través de diferents pràctiques antidemocràtiques. Així, La policia municipal és progressivament militaritzada i posada sota el comandament d'elements feixistes, provinents o bé de la dictadura feixista, o bé de les forces d'ocupació, i és utilitzada com a policia política o, fins i tot, com a exèrcit particular per a la persecució i la intimidació tant a nivell individual (abusos, arbitriarietats i amenaces) com col·lectiu (càrregues brutals i indiscriminades com les del setembre de 2004). Aquesta repressió oficial va acompanyada de la permissivitat amb l'actuació dels «irregulars», és a dir les bandes de nazis que semblen complementar amb la seva actuació la repressió oficial.

La repressió pren també la forma d'autoritarisme d'estil mafiós quan s'exerceixen pressions sobre empreses (i dins la mateixa administració) per marginalitzar laboralmente o fer la vida impossible a treballadors que han mostrat opinions crítiques i quan es recorre al xantatge als proveïdors municipals i a les entitats subvencionades perquè s'enquadrin en la defensa de l'equip de govern.

El darrer element clau d'aquest estil de govern és la «corrupció legal» de l'activitat política. Amb diners es compra tot, fins i tot el silenci, el transfuguisme i la complicitat de forces polítiques que teòricament haurien de rebutjar aquestes pràctiques. La carn és feble i l'estómac més, i quan el fet de sostenir un govern suposa duplicar, triplicar i en alguns casos gairebé quintuplicar els ingressos mensuals, quan el partit té deutes per eixugar o locals per mantenir, qualsevol gripau és petit i per tant susceptible de ser empassat.

Així, els anomenats partits de l'esquerra nacional (ICV-EUiA i ERC) veuen anul·lada tota iniciativa o independència política respecte al PSOE en funció de la subordinació econòmica dels seus càrrecs electes i els seus aparells a la mà que els alimenta.

Si hom reflexiona a fons sobre aquestes característiques, s'adonarà que (en diferent grau, òbviament) són tan aplicables a Sabadell com a la majoria d'administracions governades pel PSOE. I és que l'«estil Bustos» no és res més que el màxim exponent de la línia i el tarannà del PSOE al Principat.

A nivell ideològic, quan aquest partit abandona definitivament qualsevol referent esquerrà i evoluciona dins les coordenades del liberalisme, necessita dotar-se d'un coixí social que li permeti representar electoralment algun sector. Malauradament, aquest viatge a la dreta del PSOE coincideix amb una etapa de frustració provocada per les successives victòries del catalanisme conservador en les eleccions autonòmiques, fet que acabarà decantant definitivament la balança: el PSOE construirà el seu món a Catalunya a partir d'una identificació ètnico-lingüística de certs sectors socials amb un teòric però impossible nacionalisme democràtic espanyol.

El PSOE practica, doncs, una política adreçada a preservar bosses de població al marge de qualsevol vestigi de catalanitat, promou la identificació de les persones novingudes no pas amb la societat on s'han de desenvolupar, sinó amb un cert imaginari

espanyol amb la sola intenció de mantenir un vot captiu al Principat.

I pel que fa a la repressió, propaganda i corrupció legal o il·legal de l'activitat política, òbviament l'actual alcalde de Sabadell no n'ha estat el inventor, sinó que ha estat tan sols un exemple més de personatges educats en aquesta cultura política, la cultura política del PSOE assimilada a cop de talonari pels seus socis de govern.

De la mateixa manera que el nazisme a Alemanya fou un recurs contundent, un

cop de mà del capitalisme enfront el creixement dels moviments obrers i marxistes, l'estil Bustos ha estat una teràpia de xoc, de «terror blanc» de la dreta sabadellenca, que ara, molt probablement, buscarà formes més civilitzades per (a través del PSOE, òbviament) mantenir-se en el poder.

Cal doncs restar amatents per tal que un canvi de formes no ens impedeixi seguir combatent el fons de la qüestió: no podem esperar de cap de les maneres que aquest

partit sigui una font de polítiques que ens facin avançar en el camí de l'emancipació social i les llibertats nacionals. No ens empassem l'ham del policia bo i el policia dolent. L'Esquerra Independentista ha de tenir ben clar que, ara com ara, el principal combat ideològic l'ha de batre contra el liberalisme social i l'assimilacionisme espanyol del PSOE, prengui aquest la disfressa que prengui.

Xavi Oca

Més enllà de la propaganda

Malgrat la propaganda oficial del govern del PP, al País Valencià s'està iniciant, i de forma irreversible, una crisi econòmica de grans dimensions.

En darrers quinze anys, amb el suport dels governs autonòmics d'Eduardo Zaplana, el capital especulatiu ha trobat, al País Valencià el lloc idoni per a fer-hi les seves inversions. S'hi han fet diners ràpids sense problemes administratius ni legals, cosa que ha afavorit la depredació sense mesura ni control.

Així com els animals carnívors destrossen la pressa caçada, de la mateixa forma la costa del País Valencià ha sofert la depredació del capital especulatiu (aliè i intern), que ha convertit les platges en blocs de ciment. I ara, destruïda la costa, li ve el torn a l'interior del país. El procés és idèntic: destrucció de l'agricultura tradicional, invasió de zones protegides, fins i tot de zones declarades parcs naturals, com ara l'Albufera, el Fondó d'Elx, el Desert de les Palmes, etc. En definitiva, un total menyspreu per la terra i la cultura del nostre país; animat per la pròpia Generalitat i aplaudit pels que s'omplen les butxaques i els que es corrompen, participen tots en un veritable àgape de voltors.

El PP pretén justificar la seva actuació amb el creixement de l'ocupació, però l'ocupació que es crea té un component de precarietat molt alt i la riquesa que, segons la propaganda oficial, obté el país no és real, entre d'altres coses gairebé perquè una gran part dels beneficis se'n van fora.

D'altra banda, la indústria tradicional (el calcer, el tèxtil i la metal·lúrgia) han anat descapitalitzant-se com a fruit de la fugida de capital cap a l'especulació i l'augment del

capital constant per falta d'inversions i de modernització tecnològica.

Malgrat que els salaris no han augmentat gaire i que la precarietat és molt útil per a desmobilitzar els treballadors i les treballadores, desmobilització a la qual han contribuït també les organitzacions sindicals majoritàries, que no qüestionen aquesta situació, no té molt de sentit culpar els treballadors i les treballadores de la crisi actual dient que en altres països, com els del Tercer Món, els salaris baixos i la jornada de treball esgotadora fan impossible la competència.

Fins ara, la Generalitat valenciana no ha dut a terme cap mena de política industrial, ja que les seves inversions han prioritzat les obres públiques que sols beneficiaven els constructors i els especuladors, alhora que destruïen el territori. Per tant, no ha afavorit la inversió en la renovació tecnològica.

Tot i que el govern de Camps intenta introduir una política industrial, o millor dit, unes polítiques que afavoreixen els empresaris tradicionals, aquestes mesures entren en conflicte amb els sectors de la construcció i el turisme. Aquest conflicte entre diferents sectors de la burgesia té la seva traducció política en les disputes entre els *zaplanistas* i els *campistas* dintre del PP. La raó és ben senzilla: la Generalitat està en *bancarrot*a i ha de prioritzar les seves inversions, raó per la qual ha de decidir entre dos eixos.

D'una banda hi ha l'eix Madrid, Múrcia, València, lligat al turisme i a les constructors. En aquest cas, les inversions es destinarien a projectes que facilitaren que els turistes de la Meseta puguin arribar al País Valencià en unes poques hores (l'AVE en seria el projecte més emblemàtic) o que

mantinguen o augmenten l'especulació i els espais d'oci per a aquests turistes (la *raó* fonamental del transvasament del Xúquer al Vinalopó).

D'altra banda hi ha l'eix Mediterrani, més interessant per als industrials i exportadors, els quals d'un temps ençà s'estan reunint amb els empresaris, fonamentalment, de Catalunya per pressionar el govern de Camps perquè arribi a un acord polític amb el govern de la Generalitat d'amunt.

La decisió és difícil sobretot per a un govern amb molts problemes interns i que ha afavorit, pels seus rèdits electorals, una política de confrontació amb Catalunya i amb la cultura catalana (nom de la llengua,

Referèndum europeu: l'enfonsament

Un model d'Europa s'enfonsa. Després dels resultats del referèndum de l'Estat francès, l'Europa de l'oligarquia política capitalista dels Estats europeus, comença a enfonsar-se. No podem mostrar altra cosa que satisfacció, més encara si és fàcil de comprovar que el moviment popular i independentista del nostre país (al Nord i al Sud de la frontera franco-espanyola) hi ha tingut un paper sens dubte remarcable.

En posteriors escrits haurem d'aprofundir en les repercussions d'aquest fenomen, que podria esdevenir irreversible si els referèndums que tindran lloc ben aviat en d'altres Estats europeus tenen també un signe negatiu.

Però ara, cal celebrar-ho. Congratulem-nos-en.

no reconeixement de la unitat lingüística, relacions culturals amb Catalunya i un llarg etc.), la qual cosa implica que, si optaren per l'eix Mediterrani, ara haurien de desdir-se de moltes falsedats convertides en veritat mitjançant la propaganda.

La realitat és com és i s'ha de prendre una decisió, perquè les dades sobre la situació econòmica i social del País Valencià són molt clares: en el darrer informe de Convergència amb Europa el País Valencià ha passat d'ocupar el lloc 147è al 15è entre les 251 regions europees; la renda mitjana de l'Estat espanyol és un 93% de l'europea, mentre que la del País Valencià és un 90,7%. El producte interior per càpita ens situa en el lloc 9è de l'Estat espanyol, és a dir, baixa un lloc respecte a l'estudi anterior, per darrera de Castella-Lleó o l'Aragó, que han anat creixent en aquests darrers anys, mentre que

el País Valencià s'ha estancat. Així, la capacitat de despesa dels habitants del País Valencià és del 97,5%, tenint en compte que Madrid té un índex del 123% i la més baixa, Andalusia, és del 76%, és a dir, estem en una posició mitjana però decreixent.

Per acabar-ho d'adobar les dades de l'atur són ben negres, ja que ha anat pujant fins un 5,2% més que l'any anterior. Així doncs, malgrat que el govern de la Generalitat amague el cap com els estruços, la crisi va esdevenint una realitat.

Les mobilitzacions socials davant la situació creada per l'especulació estan fent naixer un nou moviment ciutadà més compromés amb la terra, la llengua i la cultura del nostre poble, a més de tenir un caire més democràtic i participatiu, aspecte que fa renovar esperances d'una mobilització social que no siga res més que el

trampolí del PSOE al govern de la Generalitat.

Les mobilitzacions a Elx i d'altres llocs per la crisi econòmica i els acomiadaments, al marge del sindicalisme oficial, demostren la incapacitat del sistema per a domesticar la classe treballadora. Per tant, és el moment d'agrupar forces al voltant de la Unitat Popular, d'estar al costat de les lluites socials aportant-hi idees i aprenent-ne, de donar suport a la lluita obrera i anant organitzant la resistència al fet que siguen els treballadors i, especialment, les treballadores les que hagen de pagar la crisi econòmica. És el moment, doncs, d'organitzar-se i formar-se per al futur immediat, que faça possible la lluita del nostre Poble per la independència i el socialisme l'equiparació de gènere.

Toni Terrones

Assemblea Extraordinària de la CUP

L'articulació de les CUP en el camí de construcció de l'independentisme

A mesura que es formen nous nuclis de la CUP arreu del territori, també es fa necessària una major definició política i una major cohesió organitzativa. Per això a principis d'abril les Candidatures d'Unitat Popular van celebrar a Martorell una Assemblea Extraordinària, amb l'objectiu d'aprovar els seus Estatuts.

També és cert que aquesta extensió de la sigla i del projecte ha anat acompanyat del debat sobre com s'havia de desenvolupar aquest projecte i quin paper han de jugar les CUP en el conjunt del panorama independentista, un debat que es va estimular amb la decisió de presentar una llista a les eleccions europees de juny de 2004. El debat sobre uns Estatuts i la seva aprovació era una etapa, doncs, necessària.

Dins de l'Esquerra Independentista hi ha força punts de vista sobre la definició política, la funció o el desenvolupament de les CUP. No creiem que es puguin reduir les opcions a la contraposició àmbit municipal - àmbit nacional, sinó que entre aquestes dues

referències bàsiques hi ha diversos matisos interpretatius. La CUP va sorgir com a organització per a la lluita institucional en els municipis sota el paraigua de l'Assemblea Municipal de l'Esquerra Independentista, que havia estat l'origen de l'enfocament del treball institucional de l'esquerra independentista. A l'AMEI s'hi vinculaven persones i candidatures que podien no formar part d'una CUP. Però a mesura que han passat els anys, i com s'explica en els Estatuts aprovats en aquella Assemblea, «la sigla CUP, per definició, ha anat, de mica en mica, ocupant tot l'espai organitzatiu que va iniciar l'AMEI».

I no tan sols l'AMEI ha canviat. Amb l'extensió de candidatures i el major consens al voltant del projecte CUP (que si bé no és homogeni a tota l'Esquerra Independentista, sí que ha experimentat un avanç considerable des de finals dels noranta), s'ha plantejat la necessitat de redefinir el seu àmbit de lluita més enllà de l'exclusiu institucional-municipal. Així, en

algunes poblacions la CUP exerceix de referent unitari i d'ens mobilitzador, com en el cas de les comarques nord-orientals, on el darrer Onze de setembre la CUP convocà la manifestació juntament amb Maulets. O també aquest setembre passat, la CUP de València participà en l'homenatge a Toni Villacusa en els 20 anys de la seva mort. I quan ha calgut mostrar l'oposició independentista al Tractat Interestatal Europeu, la CUP també ha participat en la Campanya dels Països Catalans Contra la Constitució Europea. I, prèviament, ara fa un any, la CUP va «oferir la sigla» a l'Esquerra Independentista per a presentar una llista a les eleccions al Parlament europeu que servís per tirar endavant la campanya *Sí als Països Catalans. No a la Constitució Europea*. En resum, la mateixa pràctica política de les CUP ens mostrem les limitacions de restringir l'àmbit de lluita de les CUP a l'institucional-municipal.

En definitiva, són tots aquests canvis els que han generat debat i els que obligaven a una nova

definició de la lluita de la CUP. I aquests canvis i aquest debat és el que ha quedat recollit en el redactat final dels Estatuts. La CUP queda definida com «una organització d'abast nacional, dels Països Catalans, que articula la lluita de l'Esquerra Independentista en l'àmbit local, que agrupa els sectors més conscients, impulsa les mobilitzacions socials i lluita dins de les institucions d'acord amb la seva declaració de principis».

Tanmateix, la CUP s'articula a través de diferents àmbits de militància, més enllà del nucli local tradicional. Així, s'ha dotat d'instàncies més flexibles que permetin l'enquadrament de més independentistes, com ara la figura del col·laborador o col·laboradora o el Nucli de Suport. I les CUP locals, «òrgan i estructura bàsica de la CUP», participaran d'Assemblees Comarcals o Intercomarcals i de l'Assemblea Nacional, «l'òrgan de decisió, vinculant i sobirà de totes i tots els membres de les CUP Locals».

La consolidació organitzativa, com dèiem,

no ha estat exempta de debat. Alhora, tant l'aprovació dels Estatuts interns com la ratificació de la Declaració de Principis (que data de gener de 1999) no signifiquen pas que s'hagi d'aparcar o aturar el debat, imprescindible per a l'avenç del moviment i que no cal tèmer. El debat va lligat a l'extensió del projecte, que és el que tots i totes pretenem. És per això que, perquè l'independentisme no sigui només una voluntat sinó una raó de pes, cal assumir que el debat no s'ha d'ocultar o esquivar, sinó que s'ha d'estimular, sempre que tingui una finalitat pràctica. És positiu, doncs, no limitar tot l'aparell argumentador als refranys populars: si l'oposició a presentar una llista a les eleccions europees tan sols es podia expressar a través de la frase feta «començar la casa per la teulada» era difícil arribar a una síntesi superadora.

Des de l'MDT sempre hem fet aportacions

Cartell electoral de la CUP a les darreres eleccions al Parlament europeu.

al discurs de les CUP i continuem contribuint al debat a través dels nostres òrgans en aspectes com el paper de les institucions en el projecte de ruptura democràtica per la independència o en el desenvolupament i estructuració del moviment independentista. De cara al futur, continuarem apostant per la CUP com a eina de lluita i perquè desplegui tots els seus mitjans per esdevenir una alternativa política de masses.

IX Assemblea Nacional de l'MDT

El passat 28 i 29 de maig, l'MDT celebrava la seva IX Assemblea Nacional a la ciutat de València. S'hi van discutir quatre ponències (Anàlisi de conjuntura, Alliberament de la Dona, Lluita política i Organització) i vuit resolucions (sobre Palestina i el Sàhara, la directiva Bolesteijn, la república, el respecte pels animals, sindicalisme, la ciència al servei de la classe treballadora, l'espai europeu d'ensenyament superior i l'ecologia alimentària).

Com és obligació de qualsevol organització política, a l'assemblea es va valorar el grau compliment i d'encert del que dèiem i proposàvem en l'anterior Assemblea Nacional (febrer de 2003), en què, a grans trets, es va traçar una línia d'actuació política a tres nivells. Tàcticament, aprofundíem en el procés de construcció de la Unitat Popular, concretant-ne la definició i especificant les línies de treball prioritàries per desplegar-la. A nivell tàctic i estratègic alhora, plantejàvem d'una banda la necessitat d'una confluència ideològica i organitzativa al si de l'Esquerra Independentista (EI) i de l'altra la reorganització i el reforçament de l'MDT com a embrió de partit polític

revolucionari amb les tasques que li pertocuen.

Pel que fa al primer nivell, es va constatar que s'han produït avenços en el desplegament de la lluita municipal, però cal admetre que l'articulació de tota una xarxa sociopolítica formada pel conjunt d'entitats i agrupacions populars de caràcter transformador amb el doble objectiu d'ampliar-ne la base i incidència social, tot dotant-se dels mecanismes i infraestructures econòmiques, mediàtiques, etc. necessàries per combatre el pensament únic actualment hegemònic i donar sortida a les reivindicacions populars, avança a un ritme lent, poc constant i molt variat al llarg del territori.

Quant a la confluència de l'Esquerra Independentista, el primer objectiu que proposàvem en la línia d'aconseguir un més alt nivell de confluència ideològica i organitzativa era que el conjunt d'organitzacions que es reclamen de l'EI (Maulets, Endavant, PSAN i MDT) apostessin en la pràctica pel projecte de les CUP. La cosa no ha acabat d'anar ben bé així, ja que mentre que, a nivell nacional, Maulets i MDT han abocat molts esforços en el desplegament d'aquest projecte i n'han fet

una prioritat, d'altres organitzacions, llevat de determinades assemblees comarcals, han prioritzat als seus interessos partidistes.

Respecte a l'objectiu de construir un referent polític unitari de tota l'EI, que consideràvem prioritari ja que, sense aquest referent, qualsevol treball a nivell social acaba sent capitalitzat per les forces reformistes i esdevenint estèril per a avançar sòlidament en el camí de la ruptura, val a dir que, com sol passar, el Poble va pel davant de les organitzacions.

Finalment, pel que fa al Partit i les seves tasques, es va valorar positivament el nivell d'anàlisi i lluita ideològica assolides, la tasca d'agitació i propaganda selectiva («moltes idees per a poca gent») i l'increment de militància i d'extensió territorial, tot i que es va insistir que encara és insuficient.

Per altra banda, cal reconèixer que la construcció paulatina d'eines de direcció estratègica de l'Esquerra Independentista va a un ritme més lent del que probablement esperàvem. Així, tot i que és cert que ha augmentat el nombre de persones que, arreu del territori nacional, ha anat assumint tasques de direcció política en diferents àmbits unitaris

de l'EI i que, en la majoria dels casos ho han fet en gran coincidència de plantejaments tàctics i estratègics, també ho és que l'experiència ens ha demostrat que aquest nombre no és encara suficient per garantir el correcte desplegament d'una línia política d'Unitat Popular amb una perspectiva clara.

Abans de debatre les propostes per al futur, es va constatar que l'Esquerra Independentista es troba, d'una banda, amb el camp preparat per a una extensió de la seva capacitat d'incidència política i, de l'altra, amb el repte de ser capaç tant de realitzar una tasca conscienciodora i de lluita ideològica per tal d'evitar que el sobiranisme moderat (incipient encara) esdevingui un nou viatge al no-res, com de crear les estructures polítiques que permetin enquadrar nombrosos sectors del nostre Poble en la lluita per la independència.

Les propostes que es va acordar de llançar a l'Esquerra Independentista i al poble treballador dels Països Catalans giren al voltant de tres eixos de lluita i autoorganització:

a) Cal assumir tant a nivell teòric com pràctic i organitzatiu el repte de l'equiparació de gènere. No es tracta tan sols que l'MDT i l'Esquerra Independentista en general done suport a les reivindicacions de les dones, sinó que incorporem l'equiparació de gènere com a objectiu final de la nostra lluita, al mateix nivell que els altres tres tradicionals (independència, unitat nacional i socialisme).

b) Cal que ens dotem de les eines conceptuals i polítiques escaients per tal de guanyar l'espai polític que avui ocupa en la consciència de molta gent el sobiranisme moderat, capficat a hores d'ara en la regeneració d'Espanya.

c) Cal preparar la ruptura democràtica per la independència, i tot i reconèixer la complexitat i diversitat de situacions als Països

Catalans, treballarem perquè aqueixa ruptura amb Espanya i França sigui homogènia al conjunt de la nació.

Quatre són les fites que considerem que hem d'aconseguir per dur a terme aquestes propostes:

· A nivell nacional, cal enfortir la lluita ideològica i dotar l'independentisme d'un referent polític de masses que permeti i faciliti a importants sectors del nostre poble la seva identificació política i alhora orienti i impulse els moviments socials.

· A nivell internacional cal participar en la construcció d'una xarxa global solidària que contemple almenys el reforçament de la lluita internacionalista, una xarxa europea pel dret d'autodeterminació, una xarxa sindical mediterrània i una altra pel desenvolupament polític la cooperació i la pau a totes les ribes de la mediterrània.

· D'acord amb la crítica que fem als límits polítics i ideològics que ha palesat l'altermundisme, ens proposem de treballar i enfortir els lligams amb tothom que veja clar que hem d'apostar per una nova internacional comunista.

· Finalment, les i els militants de l'MDT vam constatar que les anàlisis i les propostes es poden quedar només en això si no comptem amb l'eina per portar-les endavant: l'organització revolucionària dels Països Catalans, de la qual l'MDT només és un embrió. Per tant, i sobretot tenint en compte la manca de voluntat d'alguns sectors de l'EI per arribar a una confluència estratègica, apostem per continuar i intensificar la línia de visibilització i creixement d'aquest embrió iniciada fa dos anys.

Màrius Fullana

Espanya i la mort

L'assassinat de Josep Maria Isanta a Berga la matinada del dia 28 de maig propassat torna a posar en contacte aquests dos amics inseparables, Espanya i la mort la seva permanent companya. Per mitjà d'un grup lumpen espanyolista imbuït de la ideologia que l'entorn d'aquest Estat segrega, ha aconseguit un primer objectiu "militar" àvidament recercat des de feia temps: introduir elements d'intimidació entre la població catalana, recordar que l'independentisme no pot anar creixent sense aquesta dosi de repressió que no es cansa d'incitar. No és cert que aquesta mort no sigui un atemptat de signe polític com ha volgut difondre alguna premsa timorata i submissa. Els símbols exhibits pels assassins són inequívocs i els precedents d'agressions d'aquest tipus també (mortals igualment com en el cas ben conegut de Guillem Agulló al País Valencià, intimidatori com en l'hostilització recent del moviment popular i independentista a la comarca del Vallès, per exemple). "Soy el novio de la muerte" diu una celebrada cançó del militarisme espanyol. Els vels han caigut, l'espanyolisme ha mostrat aquesta cara més cruel i desagradable, complementària amb l'Espanya del tarannà; complementària i tolerada per ella, si més no en la propagació del discurs anticatalà compartit per sectors importants dels partits dominants en l'Espanya profunda, una Espanya existent també entre nosaltres. Si el missatge de l'espanyolisme és que no es pot ser conseqüentment català sense risc, cal que nosaltres sapiguem veure en aquesta operació criminal que denunciem l'altra cara d'aquesta moneda falsa que és Espanya. Per desgràcia la mort de Josep Maria Isanta no és la primera; és la darrera d'una llarga història de crims que acompanya la construcció i l'expansió d'aquest Estat agressor que encara hem de patir. Fins quan?

Ha escrit en aquest número: Toni Infante, Xavi Oca, Toni Terrones i Màrius Fullana.

La Veu del Moviment de Defensa de la Terra es fa responsable de l'opinió de tots els articles signats.

Composició: P. J. Sala

